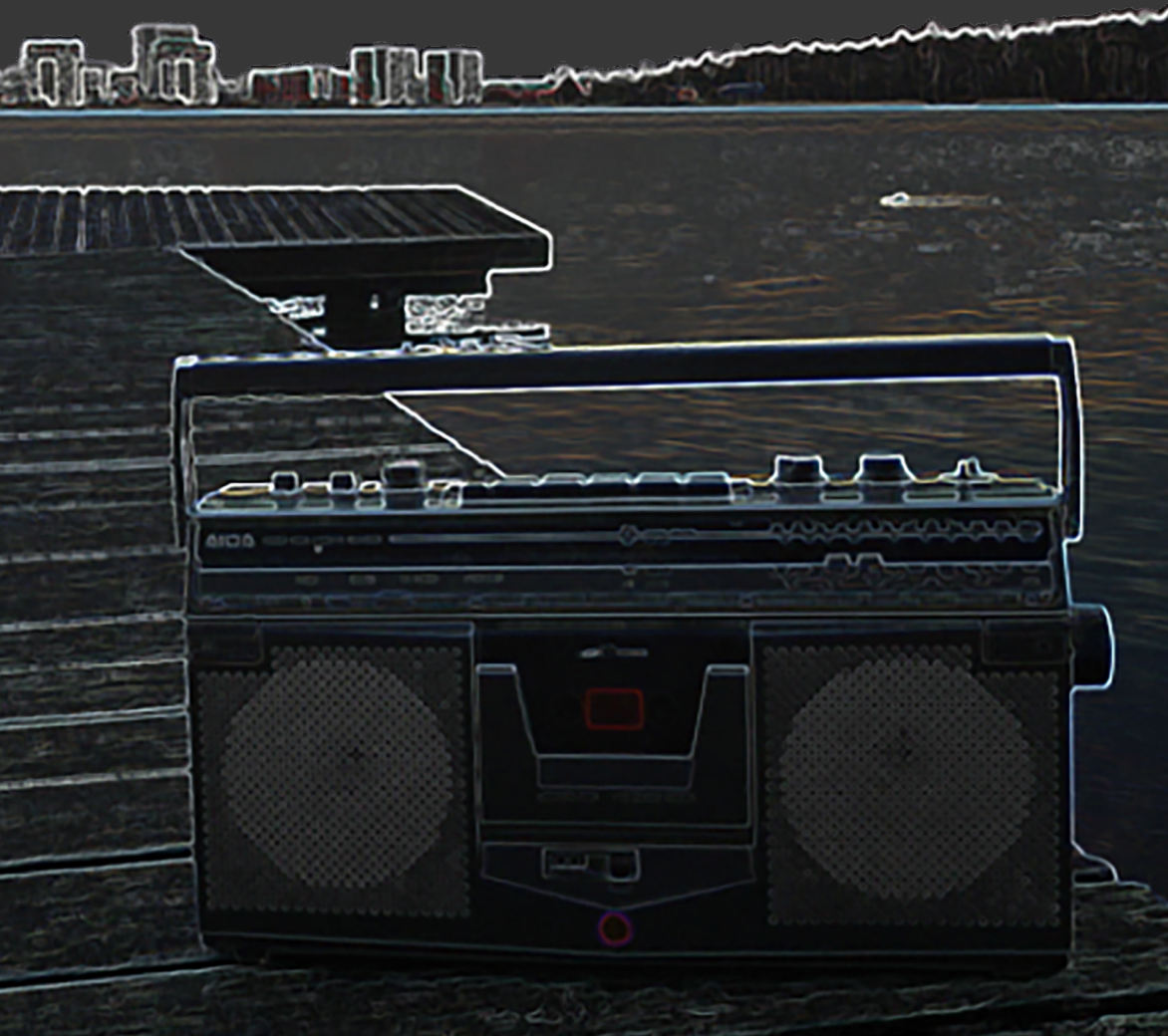

HOLKKI JA RANTARAITIN JÄTKÄT

HOLKKI JA RANTARAITIN JÄTKÄT

T.I.JANE

Kirjan tarina ja siinä esiintyvät henkilöt ovat fiktiivisiä.

© 2025 T.I. Jane

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-5355-2

PROLOGI

Tammikuu 2019

Tähdet loistivat selkeässä, lähes kolmenkymmenen asteen kuivassa pakkassäässä. Kuun nousu oli saavuttanut lappeenrantalaisen lakipisteensä, Kaukaan sellutehtaan ison piipun, jonka huipulla se tuntui hetken huilaavan. Sen jälkeen kuu jatkoi taas ennalta suunniteltua matkaansa.

Niin toimi myös lyhyen tauon pitänyt kommandopipoinen, lumipukuinen hiihtäjä, joka liikkui hitaasti lentokentän länsilaitaa tasatyönnöin eteenpäin. Lumeen iskeytyvät sauvat narskuivat, ja hiihtäjän mieleen tulvahti televisiossa esitetty dokumentti, jossa esiteltiin, kuinka äänitehosteita vuosien aikana oli käytetty. Ohjelmassa oli esitetty eräs Iivo Niskasen hiihtokilpailu, jossa suorassa lähetyksessä äänitehostaja oli rytmittänyt sauvojen osumisen lumeen siten, että kotikatsomoissa kuultiin joka työnnöllä tai vuorovedolla tehostettu narskunta. Äänen avulla saatiin fiilikset kattoon kotikatsomoissa. Niin tai näin – hiihtäjä tiesi, että bisnes is bisnes ja sen eteen oltiin valmiita tekemään mitä vain.

Hiihtäjä katsoi taakseen raviradan suuntaan ja näki taivaalla pienen valopisteen, joka lähestyi lentokentän suuntaisesti. Kone oli tulossa.

Hän katsahti ranteessa olevaa kelloaan, reilun minuutin kuluttua Maasotakoulun suunnassa alkaisi paukkua.

Paikallislehti oli ennakkoon toittanut useampana päivänä tulevista sotaharjoituksista, jotka häiritsisivät arkipäivinä iltaisin ja öisin. Hiihtäjällä oli kytkös harjoituksen osallistujaan, joka laukoi hänelle viestejä tarkkoine aikatauluineen.

Ammunta alkoi samalla hetkellä, kun maltalaiskoneen pyörät osuivat kiitorataan. Rynnäkkökiväärin rallattaisivat sekä yksittäistä että sarjatulta seuraavat viisitoista minuuttia eri puolilla Maasotakoulun harjoitusalueita. Kaikki pauke lähialueelta yhdistettäisiin luonnollisesti siihen.

Kaiken rätinän keskellä hiihtäjä kuuli koneen voimakkaan jarrutusäänen ja näki, kuinka se nopeasti pysähtyi, kääntyi ympäri ja suuntasi kohti terminaalia.

Hiihtäjä oli asettunut lentoterminaalin vastapäätä olevan verkkoaidan taakse. Hän katsahti molempiin suuntiin ja

totesi, ettei laduilla ollut vielääkään ketään. Kukaan hullu ei lähtisi tällaiseen pakkaskeliin hiihtämään – varsinkaan nyt, kun hiihtoladun valaistuskin oli poissa pelistä sotaharjoitusten takia. Hiihtäjä otti tummanvihreän repun selästään, riisui rukkaset käsistään ja kaivoi repusta koottavan tarkkuuskiväärin. Kiväärin kokoaminen kävi muutamassa sekunnissa. Häntä hymyilytti. Kaikki sujui suunnitelmien mukaan. Tehtävä olisi pian päätöksessään.

Matkustajat tulivat ulos koneesta tasaisin välein pitkin oviaukolle siirrettyjä porrasrappuja. Rappusten alapäästä mentiin jonomuodossa sivuttain vasemmalle, kohti terminaalia.

Hiihtäjä työnsi kiväärinsä piipun verkkoaidan läpi ja sai aidasta aseeseen loistavan tuen. Hän hengitti pariin kertaan syvään, minkä jälkeen jäätynein silmäripsin tähtäsi jonossa toisena olevaan. Kohdehenkilön paikka jonossa oli hetkeä aiemmin ilmoitettu hänelle, mutta hän olisi tunnistanut toisena kulkevan tämän liikkeistäkin. Hiihtäjä painoi hitaasti kiväärin liipaisimesta tyhjät pois ja oli valmis laukaisemaan taustalla kuuluvan rynkkytulen säästyksellä. Mutta sitten kaiken tulituksen

seasta vastapuolelta, jostain terminaalin kulmilta, erottui kiväärin laukaus. Jonon ensimmäisenä kulkeneen pää retkahti luonnottomasti luodin saavutettua päämääräänsä, mies kaatui siihen paikkaan. Miestä seuranneet suojautuivat saman tien heittäytymällä maihin, he hakivat suojaa ryömien ja kierien mahdollisilta jatkolaukauksilta. Sekasorto valtasi terminaalialueen. Osa matkustajista säntäili huutaen ja kirkuen kuka minnekin.

Hiihtäjä otti sormen liipaisimelta. Hän oli niin keskittynyt tehtäväänsä, ettei ollut tajunnut, että hänen sormensa olivat jäätyneet lähes tunnottomiksi. Siitä huolimatta hän sai poistettu lippaan ja patruunan pesästä ja koottua aseensa nopeasti. Hän laittoi sen reppuun, jonka heitti selkäänsä. Kun hän oli saanut vedettyä lapaset ja rukkaset käteensä, hänen oikeassa silmäkulmassansa vilahti jotain. Joku hullu sunnuntaihiihtäjä oli kuitenkin lähtenyt ladulle.

– Komea kuutamo ja kunnon rätinä! mies ääni takaa huudahti. Hiihtäjä nyökkäsi katsomatta kuka tulija oli. Jos mies oli nähnyt hänet kiväärin kanssa ja kysyisi asiasta, hänellä olisi vastaus valmiina: olen turvaamassa koneen laskua Maasotakoulun harjoituksessa. Mies kääntyi katsomaan terminaalin suuntaan.

– Mitähän nuo tuolla oikein huutavat?

Hiihtäjä kohautti hartioitaan ja lähti niin hyvällä vauhdilla kuin vain kohmeisin sormin pystyi kohti keskustaa miehen jäädessä ihmettelemään, mikä varmisti sen, että tulija ei ollut huomannut hänen asettaan.

Hiihtäjän adrenaliiniryöppy oli tulossa mutta ei onnistumisesta. Ei. Hetkessä kaikki oli mennyt perseelleen. Ammuttu mies ei ollut kuka tahansa. Mies oli koneen lentäjä, joka oli hänen luottomiehensä numero yksi ja jonka kanssa hänellä oli salasuhte.

Jonomuodostus tietyssä järjestyksessä terminaaliin ja tarkat aikataulut olivat lentäjän käsialaa, mutta nyt joku oli hoitanut tämän pois pelistä, ja se joku oli lähellä ja se joku tiesi liikaa. Tiesikö myös lentäjän ja hänen suhteestaan tai jopa jonossa toisena kulkevasta?

Hiihtäjä psyykkasi itsensä Lappeen Riennon voitelukopin vieressä olevalle parkkipaikalle, jossa vuoden 2005 mallia oleva vihreä Mazda 626 odotti.

Hän katsahti lentokentän terminaalin suuntaan, jonne hälytysajoneuvojen välkkyvät valot kulkivat sireenit soiden. Hän liikutteli kiivaasti sormiaan, joihin oli

palautunut pistelevän kivulias tunto, katsahti vielä
voitelukopin seinässä olevaa kelloa, joka näytti ensin
kolmenkymmenen asteen pakkaslukemat ja sitten
kellonajan, jonka mukaan Maasotakoulun ammunta
jatkuisi vielä pari minuuttia. Hän aukaisi ovet ja heitti
sukset putsaamatta sauvoineen autoon. Siirtyi
kuskinpaikalle, käynnisti auton, ajoi sen pikaisesti
muutaman sadan metrin päässä sijaitsevan Prisman
parkkipaikalle ja antoi sitten keholleen luvan adrenaliinin
virtaukseen. Hetken hän itki hysteerisesti keho
hallitsemattomasti vavisten.

HEINÄKUU 2025

Torstai

1.

Lappeenrannan kaupungin geodeetin Margareta Von Der Tuppuraisen katse tunkeutui läpi tuplakerroksisen ikkunan liki kolmekymmenasteiselle, helteiselle kansalaistorille. Von Der Tuppurainen katsoi alueelle saapuneita joka-aamuisia spurguja, jotka hän olisi tunnistanut pitkän matkan päästä matkasta jo hajun perusteella. Hän tiesi, että myös spurgut tuntisivat hänet, joskin hän olisi toisenlaisella tuoksulla varustettu.

Tämä viiden henkilön niin sanottu viidenkymppin kerho oli ilmaantunut lappeenrantalaiseen katukuvaan vuoden 2020 kesäkuun alussa. Joka ikinen aamu kello seitsemän ryhmä ilmestyi kulkueena kuin tyhjästä, vietti päivän ryypiskellen kansalaistorilla ja katosi kuin työläiset koteihinsa tarkalleen kello kuusitoista. Koska he eivät aiheuttaneet mitään järjestyshäiriöitä saati muutenkaan olleet ilkeitä, viranomaiset eivät puuttuneet asiaan. Geodeetti halusi tilanteeseen muutoksen. Nämä viemäriveikot saattaisivat aiheuttaa harmia hänen

tuleville toimilleen, ja heidät tuli poistaa katukuvasta mahdollisimman pikaisesti ja mahdollisimman huomaamattomasti. He olivat erittäin huonoa esimerkkiä kaiken ikäisille, ja heistä oli kehkeytynyt jo aamupalan kahvipöydissäkin vitsi ”Alueen turistinähtävyys”. Mutta tämän poistamisen saisi suorittaa joku ulkopuolinen henkilö, koska viranomaisia asia ei tuntunut kiinnostavan.

Geodeetti seurasi kuinka kokoushuoneesta reilu vartti sitten ulos kauppatorille lihapiirakoita hakemaan lähtenyt kaupungintalon määräaikainen vahtimestari Pasi ”Holkki” Hiltunen palasi kansalaistorin kauppakeskus Gallerian kulmalle piirakat foliopaketteihin käärittynä. Geodeetin muistissa oli, kuinka hän itse oli ajanut kansalaistoria Lappeenrannan uudeksi päätoriksi, vaikka suuri joukkio oli asiaa vastustanut.

Holkin ystävä, Parikkalasta kotoisin oleva rajavartija Antti ”Ana” Keinonen oli joukkoineen kerännyt nimiä adressiin vanhan torin säilyttämisen puolesta. Hän olikin saanut taakseen riittävästi väkeä, joten vanha tori oli saanut jäädä paikoilleen. Holkin ja Ana Keinosen mukaan oli päivän selvää, että vanhaa piti kunnioittaa.

Samalla he olivat toittaneet torin lihapiirakkakojusta, josta maailmalla matkannut suomalainen merkkihenkilökin oli todennut, että Venetsian Pyhän Markuksen, Ibizan ja Lappeenrannan torit olivat maailman parhaat ja niistä sai kahvin kera maailman parasta syötävää. Lappeenrannan torilla se oli luonnollisesti vety.

Geodeetti tiesi, että Ana Keinosen vastustus johtui osittain aidosta tunteesta kauppatoria kohtaan, mutta vielä suuremmin vastustus johtui siitä, että geodeetti oli estänyt Keinosen Lappeenrannassa sijaitsevan tontin maakaupan. Nyt tämä halusi kostaa tapahtuneen.

Nyt tämä Ana Keinosen kaveri Pasi ”Holkki” Hiltunen, entinen kenkämyyjä ja entinen raksamies, oli vajaa kuukausi sitten geodeetin tietämättä päässyt jostain ovenraosta Lappeenrannan kaupungintalon määräaikaiseksi vahtimestariksi. Mutta se ei niinkään ollut ongelma numero yksi. Ongelma oli se, että työvuorojensa aikana Holkki oli ruvennut veljeilemään pohjasakan kanssa, ja heidän luokseen mies oli nytkin marssimassa.

Holkki oli ostanut lihapiirakat kaupungin laskuun, ja siinä mies taas jakoi juopoille syötävää kuin paraskin

hyväntekijä. Geodeetti tuumi hetken, saiko Holkki joukkiolta jotakin tietoa, kun syötti sitä – olivatko miehet kertoneet hänestä jotain. Kuin ajatuksia lukien Holkki käänsi päätään ja hänen katseensa osui suoraan kaupungintalon kolmannen kerroksen ikkunasta tuijottavaan geodeettiin.

Kaupungintalon kolmannen kerroksen hyvästä ilmanvaihdesta huolimatta muilla paikalla olijoilla oli kuuma. Kaupungin geodeetti Von Der Tuppurainen, voimakastahtoinen viisikymppinen joka muistutti erehdyttävästi näyttelijä Maria Ylipäätä, otti sikarin käsissään olevasta laatikosta, imaisi sitä tuntien samalla voimakkaan, makean tuoksun, joka tuntui huumaavalta. Huoneessa olleet neljä miestä katsoivat ihmeissään. Miten nainen saattoi sytyttää sikarin tilassa, jossa se oli kielletty? Kukaan ei kuitenkaan kommentoinut, kun nainen veti henkoset ja kääntyi sitten miehiin, neljään vakituiseen vahtimestariin, päin ja puhalsi savut sieraimistaan.

– No, mitä mieltä olette? Eikö ole päivänselvää, että Holkki Hiltusen määräaikaaisuus kaupungintalon vahtimestarina päättyy tähän päivään? Eikö tuo pihalla

HOLKKI JA RANTARAITIN JÄTKÄT

Holkki ei saakaan Lappeenrannan kaupungin vahtimestarin vakituista virkaa, vaikka asia oli jo sovittu. Hän saa kuitenkin vielä mahdollisuuden, jos poistaa katukuvasta viisi laitapuolen kulkijaa, jotka kokoon-tuvat joka päivä kansalaistorille – joidenkin tai jonkun mielestä pilaamaan katukuvaa.

Holkki-sarja

1. Salkku
2. Tehtävä Savossa
3. Unnamed Road
4. Anna Mennä
5. Holkki ja Rantaraitin jätkät

9 789528 053552